

טיב הקהילה

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' | שבת סליחות |

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

הטענה הוא הקב"ה בכבודו ובעצמו, ולכן גם אם ברצוני לחטוא כדי להביא עבורי רווחה, מן ההכרח לסגור אתר, כי בלאו הכי האין אשאי פני בפני מלכו של עולם בשעה שאני מוכן לצערו רק מפני טובתי והנאתי?!...

זוהי הנקודה הראשונה שאנו רואים בדבריו של רש"י, כי רש"י מגלה לנו שהקב"ה נמצא במחיצתו של כל יהודי, ואינו יכול להיבדל ממנו, וזאת על אף היותו חוטא, וכלפי הקב"ה הוא בגדר 'מוכה שחין' שאי אפשר לסובלו, זאת אומרת, שבשעה שהאדם חוטא, הוא כביכול כופה את הקב"ה לדור

בכפיפה אחת עם מוכה שחין שריח בלתי נסבל נודף ממנו. עוד פרט מובא ברש"י, שהקב"ה היודע מראש עד כמה יצטער מחטאיו של זה, מקדים לבקש הימנו 'שלא יקיטו', והרי הוא כאומר לו: גם אם תדמה בנפשך שרווח מסויים יעמוד לך מזה החטא, והגן מוכן לסבול ההפסד בסביבת הרווח, בכל זאת עליך גם להתחשב בצערך, שהרי לא אתחלק עמך ברווחים... ואכן טענה זו צריכה לשמש כתריס בפני החטא, ובכל עת שיצרו של אדם מתגרה בו יאמר לעצמו: כשם שאיני רשאי להושיב את זולתי בכפיפה אחת עם מוכה שחין רק מפני איזה רווח פרטי שלי, כך וכל שכן שאיני רשאי להושיב את מלכו של עולם בכפיפה אחת עם מוכה שחין ולצערו בכך. ולרוב אחר שיתבונן האדם היטב בדבר זה ינצל מן החטא.

אולם לפעמים מתגרה היצר באדם כל כך עד שאין בכוחו לתת לעצמו רווח כדי להתבונן במעשיהו, ואם ירא שמים הוא ודאי יכאב לבו לאחר מעשהו על כך שלא עמד בנסיון. וכדי שלא יבוא בסביבתו לידי יאוש ולידי מחשבה ששוב אין לו תקוה, צריכים אנו לנקודה השנייה שאנו רואים מדבריו של רש"י, והיא האהבה העצומה שיש לו להקב"ה לישראל, כי זוהי בהכרח הטעם להאמור בסוף דבריו שגם אם הם חוטאים לפניו אינו בודל מהם, על אף שהם מקניטיים אותו בחטאיהם וקשה לו לסבולם. ואם תשיבני שאין זו ראייה מאחר שמשלשון רש"י גופיה אנו רואים שאין זה כי אם מפני השבועה שנשבע לאבותיהם, אף אני איני שויב לך שבועה זו עצמה מוכיחה על האהבה המקלקלת את השורת, שהרי הוא יתברך 'קורא הזויות מראש', ובשעה שנשבע לאבותיהם כבר ידע שעתידיים ביניהם לחטוא לפניו, ושבועה זו תכריח אותו לסבול עושי רשעה, ובכל זאת לא חש מלבטא אותה, אין זה כי אם אות והוכחה שחביבים ישראל לפניו גם כשמצטער בסביבתם.

ידעה זו משמשת כחזוק גדול לתשובה, כי כשהאדם יודע שעל אף שחטא ומרד בבוראו עדיין לא זו מלחבבו, הוא מבין היטב כוננת חז"ל שאמרו (ספרי דברים ג כט) 'שימינו [של הקב"ה] פשוטה לקבל שביב', הוא מבין שבכוחה של התשובה למחוק מכל וכל הרושם הרע של החטא, כי יודע הוא שישראל אהובים לבוראם כבן האהוב לאביו, וגם אם יארע איזה קטטה ביניהם לא תהיה זו סיבה לחצות ביניהם כי אם לשעה, אבל כשיבואו המה להתרצות עמו, תתעורר שוב אהבתו הישנה, ואותה טינה שחצצתה ביניהם תתבטל מבלי שתשאיר אחריה שום רושם.

לשמן תקים אתך היום לו לעם והוא יתה לך לאלקים פאשר דבר לך וקאשר נשבע

לאתנך לאקדמם ליצחק וליעקב: (כט, יב)

ופירש"י: והוא יהיה לך לאלקים - לפי שדבר לך ונשבע לאבותך שלא להחליף את זרעם באוסה אחרת לך הוא אוסר אתכם בשבועות הללו, שלא תקניטוהו אחר שהוא אינו יכול להבדל מכם.

נראות אנו רואים בדברי רש"י שלפנינו, הקב"ה כביכול אומר לישראל, אין לי היכולת להיבדל ממכם, ובכל מצב - גם אם תהיו במדרגה נמוכה ביותר - מוכרח אני להיות בצוותא עמכם ולסבול מזהמתכם, ואין ביכולתי כי אם לאסור עליכם את החטאים כדי שלא אצטרך לסבול מזהמת החטאים הבלתי נסבלת. אולם עדיין אני תלוי כביכול בחסדיכם, כי בסופו של דבר נתונה הבחירה בידיכם אם להטיב או להרע ח"ו, ואם בפועל תנצלו את בחירתכם להרע הלילה, אצטרך לסבול מבלי שאוכל להתנתק מכם.

כשמתבוננים במהותן של דבריו, רואים שני 'חזוקים' יסודיים שעל האדם לאמץ אותם ולהשרישם היטב בלבו, כי כשהקשה יהלכו עמו תמיד, יהיה לו בכל מצב סעד לתומכו ולחזקו, כי לפעמים יצטרך שזה יסעודו ויחזקו ולפעמים יצטרך לחבירו, כלומר, מלכתחילה יעמוד לו החזוק הראשון ועכבו מלעבור על רצונו של מקום ובדיעבד, כשהחזוק הראשון לא עמד לו, ולא החזוק מעמד מול יצרו, יבוא החזוק השני להקימו מנפילתו, ולהעמידו שוב על דרך המלך.

דהנה מלכתחילה כשהיצר מפתה את האדם להרע חלילה, מוטל עליו להתבונן עד כמה יצער את בוראו בחטאו, כי לפעמים מתגבר יצרו של אדם עליו למאוד, עד שהאדם מתפתה לו וטועה ומחליט ששכר עבירה יתירה היא אצלו כנגד הפסידה. ואף שאין ספק שאין שום אמת בהחלטותיו, ורק הרוח שטות שבקרבו יכול להביאו לידי הבנה עקומה כל כך, מכל מקום מאחר שהחליט מה טוב עבורו הוא מסכים לספוג את הפסידה, ובלעד שיזכה בשכרה ר"ל. אולם אם יתבונן שמלבד הפסידו הפרטי, הוא גורם גם צער להבורא יתברך שמו, והוא יתברך הלוא אינו מרוויח דבר מעוונתו, יתכן שייסוג אחרו ממחשבתו הראשונה.

וכדי שאכן יכיר האדם בתוקפה של טענה זו, יצייר בדעתו איך היה מעשה אילו היתה טענה זו בוקעת מגורנו של בן אדם ופה יאמר לעצמו: אילו הייתי מבקש לעשות פעולה מסויימת שתסבב לי הפסד מחד, ורווח פי כמה מאידך, וכי לא הייתי עושה זאת?! אולם אם יקדים אי מי להודיעני שבפעולה זו אסבב גם לו הפסד, ובשונה ממני לא יזכה גם הוא בסביבתה לאיזה רווח, וכי לא הייתי מתחשב בהפסידו?! הרי פשיטא היא זו שהייתי מוכרח לסגת מרצוני, וזאת גם אילו לא הייתי ח"ו בעל מידות, והיה נוח לי בתקלתו של הוולת אם הדבר גורם לרווחתי. כי בושה גדולה היא להאדם לצער את חבירו רק כדי להביא רווחה לעצמו, ואילו הייתי מתעלם מטענותי, לא היה ביכולתי לשאת את פני בפניו מפני רוע מעשי. ואם פה גדול יהיה בושותי מבשר ודם, כל שכן שכן צריך להיות כשבעל

ניצבים
כ"ז אלול תשפ"ה

המסע לפי אופק דודלים

זמני הדלקת הנרות ומרצ"ש

הרה"ג	6:04
מוצ"ש"ק	7:15
ר"ת	8:55

סוף זמן קריאת שמע וחפילה

סו"ת א'	8:44
סו"ת א'	10:00
סו"ת ב'	9:27
סו"ת ב'	10:28

המסע לפי שיעור קיץ |

גיליון מס':

800

טיב המערכת

♦ אתם נצבים היום ♦

יהודי אחד שהיה חוטא הגיע אל החוזה מלובליץ זיע"א וביקש ממנו דרך תשובה על חטאיו המרובים, הוא היה בטוח שהחוזה יתן לו דרך תשובה קשה ומסרכת עם תעניות וסיעופים, אבל להפתעתו דרש ממנו החוזה שיקבל עליו שלא להוציא מפיו שום דבר שקר בשום אופן, התפלא האיש ושאל: וכי בזה יכופרו כל עוונותי? ענה לו החוזה: כדברך כן הוא יוצא משם האיש בשמחה גדולה. למחרת יצא כדרכו לשוק כדי לגנוב דבר מה והנה עצר אותו מישאו ושאלו להיכן מועדות פניו, כסובן שלא היה יכול לספר את האמת שהוא הולך לגנוב, אז הוא ענה שאינו הולך לשום מקום, אבל כשנזכר בהבטחתו לרב, לא היתה לו ברירה והוא חזר לביתו כדי שלא לשקר, וכך היה גם ביום הבא ולאחריו, עד שבלידת ברירה חזר בתשובה שלימה, והגיע למסקנא שמידת האמת שקיבל על עצמו, היא הדרך הטובה ביותר לשוב בתשובה, וכך נעשה בעל תשובה גמור.

פרשתנו פותחת באתם נצבים היום כולכם לפני ד' אלוקיכם, וכתוב בוזה הקדוש שבכל מקום בתורה שכתוב 'היום' זה רמז לראש השנה, ואפשר ללמוד בדרך רמז שהתורה מגלה לנו כיצד צריך יהודי לעמוד לפני הש"ת בראש השנה, איך? ע"י 'אתם' - אותיות אמת ע"י שיקבל על עצמו לדבוק במידת האמת, כמו שראינו שע"י האמת אפשר להגיע לתשובה שלימה ובשמחה.

אם אנחנו צריכים להיזהר מלשקר, הרי ודאי שצריכים להיזהר מלשקר כלפי שמיא ובפרט בימים קדושים כימי ראש השנה, אז כשאנו עומדים בראש השנה ומכריזים בקול כי ד' הוא המלך, עלינו להאמין בכך ולקבל עליו את עול מלכותו יתברך, והעיקר, בלי לחשוב כל מיני מחשבות כמו 'אם שנה שעברה קיבלתי על עצמי, ומה יצא מזה? שהרי כל אותם מחשבות מקורם מהיצר הרע, והוא הוא הרי השקרן הכי גדול. רק צריך להתכונן באמת למה שאומרים, וה"ר שניכתב ונתחם לשנה טובה ומתוקה בספרן של צדיקים גמורים

(ע"פ טיב תורה-נצבים)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

טיב
ההודעות

עדכוני שיחות: 100024-0534

י"ר הועדה הרווחת: ר' יעקב קניבסין | עורך: ש. גולדשיין

אמידת סליחות - תקיעת שופר

כמה פרטי דינים במסד הברכות והתקיעות

א. נוהגין שהשמש מכריז קודם הברכה שלא לענות ברוך הוא וברוך שמו, ושלא לשוח עד אחר שיגמור הש"ץ כל סדר התפילה בקול רם ומכל מקום בדיעבד אם ענו ב"ה וב"ש יצאו בברכה (ואף המנן שם סק"ח).

ב. צריך לכוין לקיים מצות עשה שכתוב בתורה יום תרועה יהיה ויציא בשפתיו ויאמר הריני מוכן לקיים מצוה שציונו בוראני לשמוע קול שופר היום הזה כמו שכתוב בתורה יום תרועה יהיה לכם לשם ייחוד וכו' (שירידי ה"א).

ג. הצבור יכונו לצאת בברכה זו ברכת מצות שמיעת קול שופר וברכת שהחיינו שהם מחויבים בה והתקע מוציא אותם בברכות גם יכונו דעתם ורצונם לצאת ידי חובתם בתקיעות אלו שיתקע התקע כי צריך כוונת שומע ומשמע (מ"א סי' תקפ"ה).

ד. מי שהוא יושב רחוק מן התקע וקשה לו לשמוע הטיב את הברכות ספי התקע יברך את הברכות לעצמו וישמע התקיעות (נאח צנבים סק"ח).

ה. אם בא לבית הכנסת לאחר שנגמר התקע ברכת השופר, ושמע ל תקיעות דמיושב בלא ברכה יכול לברך אח"כ קודם תקיעות דמועמד (ואף המנן סי' תקפ"ה סק"ח). ויש חולקים בזה דכיון שכבר יצא י"ח בשמיעת הל קולות של תקיעות דמיושב שוב אינו יכול לברך, ועל כן אין לברך רק את האו עדיין באמצע הל קולות לדיעבד אפילו בין סדר לסדר, אבל לאחר ששמע הל קולות לא יברך כ"א במחשבה (סלח תקפ"ה סק"ח). ופשוט שאם עדיין לא התחילו התקיעות דמיושב יכול לברך עתה בלחש קודם התחלת התקיעות אך אם חושש שלא יספיק לברך קודם שיתחילו התקע, אזי ימתין מלברך עד בין סדר לסדר וכו'.

ו. התקע והקהל ראויה להם לכוין תמיד אם תוקעין עכשיו התקיעה שלפניה או שלאחריה, ו"מ דמצוי הדבר מאוד שהתקע לא תקע שיעינה, או לדעת המסקרא לא היה כהוגן, וע"כ מסמן שיש לחזור ולתקוע והקהל אינם רואים וחושבין שמשמיעים לתקוע וע"כ מתכוונים לתקיעה שלפניה סדר אחר, ואולי אין יוצאין בזה כלל חובת המצוה דבין סדר לסדר מחוייבין מולת לידע איזה תקיעה תוקעין, וע"כ ראוי למדקדק להסתכל תמיד אם המסקרא מסמן לחזור, ונכון שהמסקרא ידפוק על הבימה כשמשמיע שרוצה שהתקע יחזור על התקיעה כדי שידעו הקהל מה לכוין, ואפילו בתקיעות שבאותו סדר נופא נכון לעשות כן (שעריי ה"א ס"ח).

ז. אין להסיח דעתו מן התקיעה כשמתחיל התקיעה הראשונה עד סוף התקיעה דמועמד, ואפילו ללמוד תורה שלא מעניני התקיעה ל"כ אסור (לקט יושר). וע"כ בספר יסוד ושורש העבודה (שע"י י"א פ"ד) של דבעת שהש"ץ מאריך בניגונים לא ישב בטל, אלא יאמר מזמורי תהלים בכוונה עצומה. ח. צריך ליזהר מאוד לשמור את כל הקול מראשיתו ועד סופו, ואף אם התקיעה ארוכה מאד, וכן יש ליזהר שלא להתחיל בשום תפילות ויהיה עד גמר התקיעה סמך (מסנות השלוח סי' קכ"ז סק"ח).

ט. כתבו האחרונים דיהרוזו כל העם שלא להוציא כיחם וניעם בשעת תקיעה כדי שישמעו כל הקולות מתחילתם ועד סופם ומטעם זה ל"כ לא יביאו ילדיהם אצלם ומטעם שיהיו אצל אמותיהם בעז"ה, שוק אינן מחויבות בתקיעת שופר מן הדין. ומ"מ ברא דקטנים שהגיעו לחינוך מצוה להביאם ולהחזיקם אצלם, ויאיים עליהם שישמעו התקיעות ולא יבלבלו להצבור (מ"ב סי' תקפ"ז סק"ח).

י. השומע תקיעת שופר שלא כמסורת אבותיו יצא (ה"לש פ"ב ס"א).

יא. מי שהתפלל מוסף קודם שתקע יצא (שע"י סי' תקפ"ז ס"ב).

יב. אם נטלו השופר באמצע התקיעות הביאו לו שופר אחר א"צ לברך, אבל בין ברכה לתחילת התקיעות צריך לברך (מ"ב סי' תקפ"ה סק"ח). ואם השופר השני ה' מונה ל"כ על השלחן בשעת ברכה א"צ לברך עליו, משום דמסתמא היה דעתו גם עליו (שם סק"ח).

יג. אם התחיל לתקוע ולא יכול להשלים ישלים אחר, ואפילו ג' ד', ודי בברכה שבידך הראשון שהרי כולן יצאו בזה, ואם לא היו שם התוקעים בשעת ברכה צריכין לברך לעצמן בלחש קודם שיתחילו לתקוע ואם הם כבר יצאו ידי חובתן תוקעין בלא ברכה (שע"י שם ס"א ובס"ב שם).

יד. מי שנשתקף אם שמע קול שופר, אם הוא ביום הראשון תוקע ואינו מברך, וביום שני א"צ לתקוע כיון שאינו אלא מדברי סופרים וספק דרבנן לקולא (מ"ב שם סק"ח).

טו. זמן התקיעות כל היום אבל תפילת מוסף אין לאחר יותר משבע שעות (מ"ב סי' תקפ"ה סק"ח).

ערב ראש השנה נמחלין שלישי עזונות ומסוגל לישועות גדולות

ברחם אב על בנים כן תרחם ה' עלינו

מחילת עזונות בערב ראש השנה

היום של ערב ראש השנה הוא זמן גדול ונושב עד למאד, כדאיתא בטור הלכות ראש השנה (ס' תקפ"א) שביום זה מתחילין העזונות להימחל, משל למה הדבר דומה, למדינה אחת שתושביה זוללו במסים והארנוניות המוטלים עליהם ולא שילמו הקפידו לפרוע אותם במועדם עד שברוב הימים התקבץ החשבון לחוב גדול ונרא לאחר שנטח המלך כי החוב הולך וגדל והם אינם מתכוונים לשלם, שלח אליהם שליחים להזכיר ולנער אותם מתדדמתם אולם לאחר שראה המלך כי השליחים לא הועילו, לא נותר לו ברירה אחרת כי אם לצאת הוא לבדו בראש חיילותיו ולגבות את חובו ביד חזקה וזבזבו נטויה.

כאשר שמעו בני המדינה שהמלך עושה את דרכו אליהם נבהלו עד למאד ויאחזמו רעד, מה יענו למלך, מדוע לא שלמו לו בזמן, הלא עתה אפילו אם ירצו לשלם גם לא יוכלו, שכל כך תפה החוב עד שאין ידם משגת לפרוע אפילו חלק קטן ממנו, ואילו המלך כבר מתקרב לעיר מרחק עשר פרסאות ואנה אנו באים.

בצד להם נאספו כל נכבדי המדינה, ראשיה וגדוליה, לטכס עצות כדת מה לעשות ולאחר שנשאו ונתנו דבר על כל פרייה ודקדוקיה באו לכלל החלטה שהם בעצמם - החשובים והנכבדים - יצאו את העיר לקדם את פני המלך בפיוסים ותחנונים אולי יחוס עליהם אולי ירחם.

בהגיע היום המיועד יצאו אכן כל הנכבדים את שערי העיר להמתין למלך, תיכף כראותם את הפמליה הנכבדה בראשות המלך מתקרבת אליהם השתתחו מלא קומתם ארצה, ובדמעות שלישי התנצלו לפני המלך על מה שלא שילמו חובם במועד, ואילו עתה כבר הגיעו למצב שאין בידם לשלם לכן הם מבקשים מאת המלך שיראה את מצבם העלוב ויחוס וירחם עליהם. המלך שטוב לב היה, וראה כי הם מצטערים באמת ובתמים הודיע להם כי בו ברגע הוא מנכה שלישי מן החוב והוא מחול להם.

בני המדינה שמחו מאד על הבשורה הטובה, אולם עדיין לא באו על סיפוקם, כי אין להם מהיכן לשלם את שני השלישים האחרים, לכן טיכסו שוב עצת, וכאשר התקרב המלך יותר אל העיר, יצאו אליו כל האנשים הבינוניים העיר ועשו גם הם כמעשה הראשונים, הם התנפלו דרגלי המלך והתחננו אליו שאין להם מהיכן לשלם חוב גדול שכזה, והמלך התמלא שוב רחמים עליהם ומחל להם את גם את השלישי השני, כך הכל נותר חובם עומד רק על השלישי האחרון.

אבל עדיין לא הואיל להם כי אפילו את השלישי האחרון אין להם לפרוע, עתה כבר לא הסתפקו בחשובים והבינוניים אלא כל בני העיר למגדול ועד קטן, אפילו הפשוטים שבהם כולם כאחד יצאו לקראת המלך לחנן את פניו בדברי פיוס ותחנונים המתקבלים על לב, עד שהמלך בטובו מחל להם על כל החוב עד פרוטה אחרונה ממש.

הנמשל פשוט מאד, במשך כל השנה אנו חיים ללא חשבון, נכשלים כאן ונפלים שם עבירה מצטרפת לעבירה עד שנעשה לחשבון גדול מאד, אולם הקב"ה שהוא רחום וחנון אינו נפרע מיד, הוא יושב ומצפה, רק בהגיע חודש אלול יוצא המלך מביתו ובא אלינו לעשות דין ומשפט בראש השנה, והנה האנשים החשובים שמבינים מבעוד מועד את חומר הענין, צמים כבר בערב ראש השנה ומרבים בתפילה לפני יושב מרום אולי יחוס עליהם וירחם והקדוש ברוך הוא ברוב רחמיו וחסדיו נעתר להם ומחיל שלישי עזונות.

בהגיע ראש השנה כבר מתעוררים גם הבינוניים ובאים לבית המדרש להתפלל לבקש ממי שהרחמים שלו שיחוס עליהם ועל בני ביתם ולא יעשה בהם דין ח"ו, כי אין להם שום דרך לסלק חובותיהם והקב"ה מסכים גם להם ובעשרת ימי תשובה

עד שביום הכפורים מקצצים אפילו פשוטי העם משנתם ומצטרפים אף הם יחד עם כל בית ישראל לעורר רחמים רבים ולבקש מחילה בחן בחסד וברחמים ואף להם שומע הקב"ה ואינו משיב את פניהם ריקם, הוא מחיל להם על כל העזונות, אחד מהם לא נותר, מכאן ואילך חושבנא.

יום השכמה והרבות בסליחות ותענית

על סמך זה כתב הטור, שבאצרות אשכנז נהגו כולם להתענות בערב ראש השנה, כיוון שביום זה יש מחילת עזונות וכן גם פסק הרמ"א בשולחן ערוך, אם כי האחרונים הקילו בזה קצת, כהמובא בספר 'מטה אפרים' (סימן תקפ"א ס"ק לה) שיש הלוישי מוג שמתעניין רק עד אחר מנחה גדולה (וכן הביא המשנה ברורה סימן תקס"ב בשם מחצית השקל).

אבל דבר זה מוסכם על הכל, שערב ראש השנה אינו יום פשוט כשאר ימים אלא הוא יום מסוגל ביותר, ועל כן מרבים בו בסליחות יותר מכל הימים האחרים, וכן כתב בספר 'מטה אפרים' (סימן תקפ"א ס"ק לג): 'בערב ראש השנה משכימין הרבה, ועומדין לקדם פני מלך מחיל וסולח בבכי ובתחנונים לצאת בדימוס בדינם ואומרים סליחות הרבה, ויש לאמרום במתן ובהכנעה ובשברון לב'.

כאשר יתקן איש ביום האחרון יתקן כל הזמן

ביום זה רובצת אחריות גדולה על כל אחד ואחד מאתנו, כיון שהיום הזה הוא היום האחרון של כל השנה, וכל פעולה שאנו עושים בו יש לו משמעות מיוחדת, כמקובל לנו מן הספרים הקדושים שביום האחרון ניתן לתקן ולהעלות את כל ימות השנה כולם ללא יוצא מן הכלל, ואף על פי שאין לו לאדם להמתין ולסמוך על הרגע האחרון, אבל לפחות שהגמר יהיה טוב, כמאמר חכמינו ז"ל (בראשית רבה וישב פה) שאין המצוה נקראת אלא על שם גומרה, ואם הגמר הוא טוב אזי נחשב לו הכל לטוב.

וכתב הרמ"ק בעל 'אור המאיר' (פרשת בחוקתי) שבמשך השנה ישנם כמה וכמה זמנים המסוגלים לתשובה, אבל הזמן האחרון ביותר הוא היום של ערב ראש השנה שבו יכול לתקן את הכל, וכפי שכותב שם 'זאם עד אלה לא שב, עדיין יש תקוה וממתנין לו עד ערב ראש השנה שהוא מרכז של כל השנה שעברה, ויכול לתקן את עצמו ופריטיות ימי השנה'.

כך גם ידוע מאמר הצדיקים שכל השנה כולה דומה לחבל ארוך, קצה מכאן וקצה מכאן, ואף אם במשך השנה לא התנגד בטוב עדיין יש לו שעת הכושר ביום האחרון לעשות תשובה ולתקן דרכיו, וכאשר אווזו בקצה השני של החבל ומשוכה, נמשכת עמו כל החבל יחד עם הקצה הראשון, וכדכתב ב'ישמח ישראל' (פרשת צנבים וילך - ליל ש"ק א') 'אמרו צדיקים הקדמונים ז"ל, כאשר אם ידים איש את קצה המטה יתרוםם כל המטה, כן כאשר יתקן איש ביום האחרון יתקן כל הזמן'.

תחל שנה וברכותיה

על כן אחי ורעי, חזקו נא ונתחזקו ביום האחרון של השנה להתעצם בתורה ותפלה, להיזהר בכל תוקף שלא לאבד אפילו רגע אחד מהיום הזה לבטלה, היום אנו מעלים את דברי התורה והתפלה של כל השנה שלא היו כראוי, וביותר תפלת מנחה האחרונה של השנה, אז צריך להתגבר בכל עת, לכוון ולבקש בברכת 'ברך עלינו את השנה הזאת, שלפחות ברגעים האחרונים של השנה יושענו השי"ת בתשועת עולמים.

בפרט לאור הידוע מן הוזהר הק' (ח"ג פרשת קרח קע"ז): על גדול הענין לחבר את היום והלילה בתורה ותפלה, על אחת כמה וכמה בעת הזאת ענין גדול וחשוב מאד מאד לחבר את היום של ערב ראש השנה יחד עם ליל התקדש החג בדברי תורה ותפלה, וכך לכרוך את השנה החולפת יחד עם השנה החדשה בקדושה ובטהרה, ובזכות זה נזכה לתכלה שנה וקללותיה תחל שנה וברכותיה.

סיפורי השגחה פריטי שגשגחו למערכת ע"י הקוראים

בחכמה פותח טערים'

טסתי עם המשפחה לחופשה בחו"ל. כולם כבר יודעים שאני לא טס לפני שברור לי מעל לכל ספק שיש לי מניינים לכל התפילות, כל התפילות כוללות את הדרך ליעד.

טסתי ליעד עם מניינים. מנחה התפללתי מוקדם וערבית חשבנתי שאתפלל בבית הכנסת בטרמינל שלוש. הגעתי לשרה והתברר שעשו שינוי קל והטיסה שלנו יוצאת מטרמינל אחד.

התחלתי לנסות לארגן מנין לערבית, אבל כל אחד היה טרוד בלהגיע לשער ולעלות למטוס ראשון. כמעט והיה מנין אבל בסוף אחד פרש ונשארו תקועים ללא מנין.

הצטערתי מאוד ואמרתי לבורא עולם: "כל כך השתדלתי, כל כך התאמצתי שהכל יהיה כשר עם מניינים ועכשיו ההרגשה שלי תהיה רעה כל הדרך אם אפסיד תפילה בציבור!!!"

טרם כלתי לדבר והכרוז הכריז שפתיחת השערים לטיסה שלנו נדחתה בחצי שעה. באותו רגע התארגן מנין גדול והתפללנו ערבית, (כנראה התפילה המרגשת והשמחה בחיי) כל כך התחברתי למילים של הברכה הראשונה: "בתבונה משנה עיתים ומחליף את הזמנים" איך שסיימו ערבית נפתחו השערים!!!

פני אלוהים: א.ו.

עודף ברכה'

עקב בעיה רפואית, קבעו לבתי ניתוח לעוד חודשיים. אלא שהיא התעוררה עם כאבים עזים והרופא החליט לבצע ניתוח חירום במייד.

מאוד רציתי להשיג את רבי ומורי הרב גמליאל רבינוביץ שליט"א לקבל את ברכתו לפני הניתוח אך לא עלה בידי. מיהרתי לחנות המקומית וקניתי מעט מזון כשר לשהות בבית הרפואה כאן באמריקה. שילמתי על הקניה במזומן וקיבלתי דולר עודף.

ראיתי שכתוב משהו על הדולר, למרות הלחץ להגיע לבית הרפואה התבוננתי בכתב, כאשר ראיתי מה כתוב שם, ליבי החסיר פעימה. עתה אצטט לכם מילה במילה מה שהיה כתוב: "קבלתי מאת הרב גמליאל רבינוביץ" ובתאריך בדיקת היום לפני שנה!!!

הרגשתי שמשמים כבר סידרו לי ברכה ונכנסתי בלב רגוע ובטוח לניתוח שעבר בהצלחה יותר מן המשוער ברוך ה'!!!

פני אלוהים: א.ו.

הפענוח לכות את הרבים בסיפור של השגחה פריטי מוזן לשלוח אל ר' שפחה סמואל בפקס: 15326517922 או אל: o.y.wines@gmail.com

אתם נצבים היום

אתם נצבים היום כלכם לפני ה' אלקיכם וגו'. לעברך בברית ה' אלקיך כו אשר ה' אלקיך פרת עמך היום" (כט, ט-יא)

פירש בספר"ק תולדות אדם וז"ל: "ענין דבר זה הוא על דרך משל, כמו אצל מלך בשור דומ יש ממונים העומדים על השערים ומי שצריך איזה מבוקש מהמלך אינם מניחים לו לכנס, עד שיעיד להם המבוקש. ואז רואים הממונים בטיב האיש, ובאיכות המבוקש, אם ראוי למלאות מבוקשו, ושיכנס אל המלך."

"אבל אם אחד בא ואומר 'דבר סתר יש לי למלך', לזה מניחים להיכנס מיד, ואינם יכולים לעכבו, כי שמה הדבר נוגע לטובת המלך."

"כמו כן אנו אומרים עתה, דבר סתר יש לנו למלך! - במה שאמרה תורה 'אמרו לפני מלכות, שתמליכוני עליכם' (ר"ה טז). ועל דבר זה לא יוכל להיות שום ספק ומבדיל על מה שאנו רוצים להמליכו יתברך שמו מקרב איש ולב עמוק, לבוא לבחינת 'ישראל עלו במחשבה תחילה' (ב"ר א). כי דבר זה נוגע לכבוד המלך מלכו של עולם לזאת לא יוכל שום אחד מהממונים לעכבו מלהיכנס."

"לזאת אמר, אתם נצבים היום כולכם לפני ה' אלהיכם, היינו במה שה' אלהיכם בבחינת 'שתמליכוני עליכם' - אתם נצבים כולכם לפניו, ולא יוכל לעכב שום מסך המבדיל."

"זהו מה שכתוב, לעברך בברית כו', ופירש רש"י ז"ל: 'להותך עובר בברית כו', היינו שניחוח מיד לעבור ולהיכנס. ועל דבר זה לא חל שום ברית ושבועה - מה שיש ברית ושבועה שלא יניחו להיכנס מי שאינו ראוי, כי זה רק במי שמבוקש מבוקש לטובת עצמו."

"לזה מהראוי, שכל אחד ישליך מאתו השטותים אשר נסבך בהם עד כה, ויהיה הכוונה רק לבוא לרצון הקדום בבחינת 'ישראל עלו במחשבה תחילה וכו'. ועל ידי זה לא יוכלו הממונים לעכב כנ"ל עכלה"ט.

- > * < -

מעשה נורא שמעתי מפי כ"ק אאמ"ר זצוק"ל בעל "מעדני השולחן". יהודי העיירה 'ראדין' מקום מושבו של מרן החפץ חיים זצוק"ל, התגוררו בצל האילן הגדול בשלום ובשלוה, רוב התושבים היו אנשים יראים ושלימים שומרי תורה ומצוות.

אולם בכל כלי יש יוצא מן הכלל, אחד מהושבי ראדין נודע כמחלל שבת לא עלינו! - את שאר המצוות הוא דוקא קיים כפי השגתו, ואף החזיק ברשותו גמ"ח קטן להלוואת סכומים לא גדולים לבני הקהילה, אבל בשמירת השבת היה מזלזל. - בהיותו רוקח במקצועו, בעל בית המרקחת [אפטיק] היחידה שבעיירה, החליט לעצמו שבית המרקחת שלו דוחה שבת... רבני וחכמי העיר עוררוהו שאין בזה שום היתר, ואף 'בית מרקחת' צריך להיסגר בשבת, ויכול הוא לאחסן תרופות חיוניות בביתו, שאם יצטרכו להם בשבת יבקשו בביתו. - אבל הוא לא הסכים בדבר, והתעקש להחזיק את חנותו פתוחה גם בשבת קודש, רחמנא ליצלן.

והנה יום אחד זכה היהודי דגן לביקור חשוב בביתו, רבן של ישראל החפץ חיים יצא בזקנותו פסיעה אחר פסיעה עד שהגיע לביקור במעונו של הרוקח הראדינאי.

היהודי נדהם והתפלא מאוד, במה זוכה הוא לביקור כה חשוב ביום בהיר אחד?

לאחר שנכנס החפץ חיים והתיישב, חיך ואמר במתק לשונו: הטרחתי את עצמי לבוא הנה כדי לומר לך שהנני מקנא בך!

תמה האיש: וכי במה יכול הרב לקנא בי? - בעת שכל בית ישראל רוגשים וחרדים למוצאי פיו, ובמה יקנא צדיק הדור באיש פשוט ביותר?

הסביר לו החפץ חיים: הרי יש לך כאן בעיירה 'בית מרקחת' חשוב, רוקח אתה רפואות שונות, ומביא את ברכת הרפואה ליהודים רבים. ובכך מקנא אני בך! שכן בוודאי הנך עושה זאת לשם שמים ומרפא יהודים כדי שיוכלו ללמוד תורה ולעבוד את ה' ולקיים את מצוותיו, מחמת שזוהו רצון השם יתברך ממך, ולהעלות לפניו נחת רוח!

ואשר לפי זה ערכתני חשבון פשוט, שהרבה תורה ומצוות של אנשים רבים שהתקיימו בעקבות תרופותיך נזקפים לזכותך! שכן בתרופותיך הצלת אותם ממחלתם! ובכך מקנא אני בך!

ושבו שאלו החפץ חיים: שמעתי שכבודו מחזיק גם גמ"ח להלוואת כספים? אכן - ענה האיש, ותיכף הצטנע: אמנם לא בסכומים גדולים אבל גם הסכומים הקטנים כנראה עוזרים כאן בעיירה לאנשים רבים המתדפקים מדי יום על דלתי הגמ"ח בבקשת הלוואה!

המשניך החפץ חיים ואמר: ומסתמא גם בכך חושב אתה כנראה בכל הלוואה לקיים בזה מצוות השם יתברך שציוונו בתורתו (שמות כב, כד) "אם כסף תלווה וגו'" (ספהמ"צ עשין קצז), ובוודאי חושב אתה גם על כך שבמעשה החדש שהנך מסייע ליהודי הנך מעלה בזה קורת רוח מרובה לעילא. נמצאו אם כן לפנינו שתי מעלות גדולות ועצומות שהנך עוסק בהם בכל

ברם כעבור תקופה קצרה חל שינוי בהנהגתו של האיש, התברר שהדברים שישמע מפי החפץ חיים בביקור ההיסטורי שערך בביתו הלחלו עמוק במוחו ובליבו, ומאז החל כל העת לחוש ולחשב בכל פעם שמכר תרופה בחנות או כשהעניק הלוואה בגמ"ח, שהוא עושה בזאת מצוות חסד, ומעלה בכך נחת רוח גדול לפני השם יתברך! - וכי קטנה היא בעיניך, דבר שהצדיק הגדול ענק הדור מתקנא בו?

והנה בהגיע יום שבת קודש, כשיצא האיש לאחד תפילת שבת בבית הכנסת לפתוח את חנותו למכירת התרופות כדרכו, החלו מחשבות להתרוצץ במוחו אנה ואנה, שהנה עומד הוא כאן בדלפק למכירת תרופות כדי לעשות בזה נחת רוח לבורא ב"ה... ומחשבה למחשבה עלו פתאום הרהורים בלב, שמה אין בפתיחת חנות בשבת נחת רוח למעלה?... - הלא כל הרבנים פסקו ספורשות שהוא נגד דת תורתנו הקדושה, ואם כן הרי במקום שיישמח וירצה את קונו, הוא לבטח מכאיב לו מאוד, וגורם צער רב לשבתא קדישא! ומתוך מחשבות שכאלו עמד לאחר כמה שבתות וסגר את חנותו על מנעול ובריה כל יום השבת!

רבות הימים נעשה אותו ראדינער לאיש מורם מעם וירא שמים מרבים, ואותם המילים שההדיר החפץ חיים באוזנו בביקורו בביתו ליוו אותו כל ימי חייו, ובכל מעשיו לא היה יכול להפסיק ולחשוב על כך שהוא עושה זאת לשם שמים בלבד. ובכל דבר שאינה ה' לידו היה תיכף מחשב איזה מצוה יש כאן? וממלמל תמיד בפיו "ריח ניחוח לה'! נחת רוח לפני שאמרתי ונעשה רצוני! ולבסוף נעשה הוא מראש הלוחמים כנגד מחללי השבת..."

וסיים לי כבוד אאמ"ר זצ"ל, שאלו שלא הכירוהו מקודם ולא ידעו את עברו, היו בטוחים בו באותו יודי מראדין שהוא אחד מל"ו צדיקים נסתרים שבדור!

- > * < -

הרה"ק רבי פנחס מאוסטילא זצוק"ל ה"ה, חתן הרה"ק המהר"ד מבעלזא זצוק"ל, וחותנו של כ"ק האדמ"ר מסקווירא זצוק"ל, עבר את מאורעות השואה האיומה, וחווה על בשרו ועל נפשו את הגזירות הקשות של ממשכי דרכו של עמלק והמן הרשע ימח שמו, בהתנפלות על עם הקודש בני קל ח', באכזריות נוראה כנודע.

ככל אלפי ישראל שברחבי אדמת פולין, היה נס ובורח על נפשו עם נפש ביתו וחסידיו מבונוק, לבונוק, כשבכל רגע חייהם נתונים בסכנה, מחוץ תשכל הרב ומתחרים אימה.

פעם בעודם מצטנפים יחדיו בתוך 'בונוק' תת קרקעי סודי, החלה פתאום הפצצה אווירית כבדה, האווירונים הגרמנים החדשים טסו בגובה נמוך ממש מעל רחובות העיר, המפציצים הטילו פצצות לכל עבר. רעש המטוסים התערב עם הרעש הנורא של הפצצות והפגזים בניינים שלמים קרסו על יושביהם כשהם בוערים במדורות ענק, עד שהיתה גולת פולין לאבוקת אש ותימרות עשן!

לפתע נרעשו יושבי הבונקר בפחד ובהלה על אף היותם מוגנים עמוק בבטן האדמה, שמעו היטב את האווירונים ההגים ממש מעל ביתם תוך שניות מספר ניתך על הבנין מטר של פצצות בזו אחר זו, הקומות העליונות קרסו ונחרבו, והבנין כולו רעד בטלטלת הפגזיה.

ובבונקר עצמו בוקה ומבולקת, הילדים בוכים ורועדים מפחד, האימהות מגוננות על עולליהם, וכולם מבוהלים מחמת הצורך המשחית רחמנא לישונו.

והנה בתוך כל הבלגן הגדול וההרעשה הכבדה ישב לו רבינו הק' מאוסטילא מגדולי צדיקי דורו, בפניו קטנה שבפאתי הבונקר כשהגמרא פתוחה לפניו, עם שאר ספריו המונחים לצידו. וכדרכו בקודש לישב בפניו ולהגות תדיר בתורתו הק', גם עתה בתוך כל הרעש שנוצר סביבו בהפצצת הבית לא פסק פומיה קדישא מגיוסא, ולא הניח לרגע את הדבקות בתורת חיים!

המראה הזה היה לחידה סתומה בין יושבי הבונקר, כשהביטו בהתמדת שקידתו בתורה היה נראה כמי שנמצא בעולם אחר לגמרי, עולם של תורה ודבקות השי"ת!

אחד ממקורביו שעמד לצידו משתומם לנוכח לימודו הרצוף בריכוז מלא בתוך המולה שכזו, ניגש ושאל בחרדת קודש: רבי! כיצד ניתן במצב איום שכזה להתרכז בתורה, בעת שמתקיימת לנגד | הפשך בעמוד הבא <

היום תקבל ברחמים וברצון את תפילתנו

לקראת ימי הרחמים והרצון, ניתן יהיה להשיג

לפיכך נשאר ר' ישראל לאחר שהסתיימה תפילת שחרית בהיכל ביהמ"ד שבמעלה רחוב יוסף בן מתתיהו בפאתי שכונת גאולה הוותיקה והתיישב ללמוד כמה שעות בהמתנה אריכתא עד שיסיים הרבי עלותא אריכתא דידיה, ויוכל להיכנס אל הקודש פנימה.

משיימים הרבי את תפילתו הנעימה, היה זה כבר קרוב לצהריים והוא נקרא אל הקודש.

משנכנס פנימה סגר הרבי הק' את הדלת אחריו, והתיישב יחדיו לשיחה עילאה שנמשכה לה בניעמים שעה ארוכה. תדיר היה הרבי נהנה מאוד להאריך עמו בענייני תורה וחסידות שהיה בקי בהם. וכמובן פתר לו את כל ספקותיו אחת לאחת, עד שהיו הדברים מאירים היטב ומבוררים כשמלה.

לבינתים לא עצר השעון מלכת... ובצאתו מחדרו של הרבי הייתה כבר שעות צהריים ור' ישראל שעדיין לא סעד 'פת שחרית' חש רעב חזק לאחר יותר ממחצית היום שעבר עליו בתפילות ולימודי קודש בעבודה תמה ויגעה. - הוא ירד אפוא מתיכף בית המדרש אל 'מגדניית גרליץ' הוותיקה והמפורסמת שבמרכז שכונת גאולה, וקנה לעצמו 'מיני מאפה' טעימים וטריים כמה עוגיות מזונות.

- ר' ישראל לא היה איש של כבוד כלל, ועל אף צדקותו ופרישותו הגדולה, שהיה נראה תמיד בהליכתו ברחובות ירושלים ובכל מקום כשראשו מורכן מטה, וטובל במקווה טהרה לפני כתיבת שמות הקודש במלאכתו כידוע. - עם כל זה התנהג בעצמו כאדם רגיל, 'גברא בגוברין' (ברכות לא:), וכשנצרך לסעוד את לבו נישג וקנה לעצמו את מזונו.

חזר אפוא ר' ישראל עם הקנייה פורתא שבידו אל ביהמ"ד, נכנס אל הקיתון הצר של הקאנוע שטיבל הקטן והנמוך... מוג לעצמו 'כוס קפה' חם ומהביל, והחל סועד את ליבו, למען יחזק גופו להמשך עבודת בוראו.

והנה לוותרו בדיוק באמצע ארוחתו הדלה נפתחה לפתע הדלת של חדרו הסמוך של הרבי, ותיכף נראה הרבי בהדרו יוצא מן החדר בדרכו אל ביתו שלמעלה בקומה השנית, ובצעדיהו הוצהר דרך המסדרון הצר עבר על פני עמדת הברזים והמטבח הקטן שבביהמ"ד, והנה 'תפס' הצדיק את ר' ישראל כשהוא מסתפק שם בפניתו וסועד את נפשו עם הרונאלע וכוס הקפה שבידו...

הרבי ברכו לשלום ובחיוך מלא אהבה פנה אליו בתוכחה: אינני מביך, מדוע בחרת לצאת ידי חובה [יוצא זיך] במזונות? וכי בשביל מה נטע בך השי"ת את תחושת הרעב? - כדי שכשתצטרך לאכול תיקח מן הפת ותקיים בה מצוות רבותו נטילת ידיים כהלכתה, נגיוב הידיים פת במלת ברכות כראוי, מים אחרונים וברכת המזון כהלכתה וכו'. ואם ניתן לקיים מצוות רבות כל כך בסעודה של פת, למה לנו לוותר על ריווח גדול כזה ולהסתפק במזונות בעלמא? - כאשר ידועה ומפורסמת חביבותו הגדולה ותשוקתו תמיד 'לחטוף' עוד ועוד מצוות, כדי להעלות נחת רוח ולשטמ את קונו.

כשיספר לי זאת הרה"צ רבי ישראל ע"ה, חוסיף שלמד מטיב עובדא זו הליכות חיים, כיצד צריך להחזיר את הקדושה ועבודת השם גם אל תוככי החיים הגשמיים. ואף במעשים הפשוטים שבחיי היום יום צריך לחשוב ולחשב בכל דבר תמיד כיצד ואיך רוצה השי"ת שנפעל ונתנהג; מהו הדין ומיה המצוה בכל דבר? וכיצד ניתן להתדבק ולהעלות יותר נחת רוח לפני יוצר כל ב"ה ושפתי פי חכם חן.

ספר תהלים

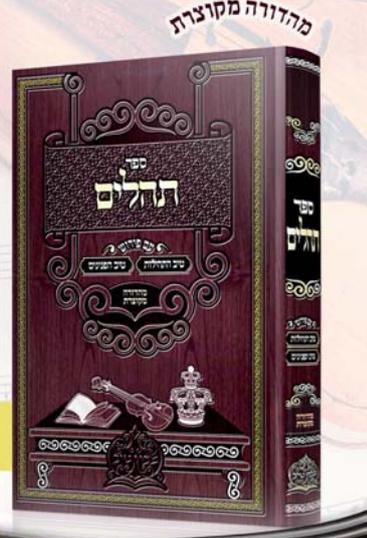
טיב התהילות

ביאור משולב קל ונוח להבנה מיוסד ע"פ רבותינו הראשונים ז"ל ושאר מפרשים נכתב בשפה ברורה ובנעימה למען ירוץ הקורא בו

טיב הפנינים

אוצרות ופנינים דרך דרוש ורמז המלכותיים את האדם לעבודת הבורא יתב"ש למידות טובות ולאמונת אומן בצור עולמים מתובל בפרקי מוסר והדרכה בעבודת ה' לאורם של רבותינו המפרשים

מאת הגה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

קו ההזמנות לכל ספרי 'מכון טיב': 0735-22-76-09
מחקשרים • מזמינים • מקבלים ללא עלות דמי משלוח

צעירים לקבל הדרכה או ברכה וכיוצא היה מעוררם תחשבו תמיד בעת קיום המצות, ולפני ובתוך הלימוד, שאנו לומדים התורה הקדושה ועושים המצות, כדי לקיים רצון ה'! על דרך שכתב כ"ק א"א מרן הרבי ר' אלימלך זצוק"ל מליזענסק ב'צעטיל קטן' (ס"ק ד) וזה"ש: "בכל הדברים שבעולם הן בתורה הן בתפלה הן במצוות מעשיות. ירגיל את עצמו לומר בזה הלשון: 'הריני עושה זאת לשם ייחוד קודשא בריך הוא ושכינתו, לעשות נחת רוח להבורא יתברך שמו'. וירגיל את עצמו לומר זאת בתוכיות ופנימיות הלב, ובהמשך הזמן ירגיש הארה גדולה באמירתו זו עכ"ל"ק.

shivti11@gmail.com | 05276-10455 078-3331109
Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173

סיפר לי הרה"צ הסופר הנודע בקדושתו רבי ישראל רוזנצוויג זצ"ל, הנקרא 'רבי ישראל סופר', מקני נקיי הדעת שבירושלים של מעלה ת"ו, שהיה מחסידיו המובהקים של כ"ק האדמו"ר מתולדות אהרן זצוק"ל, וממקורביו של הרבי מביאלא בעל חלקת יהושע זצוק"ל.

כידוע היה הרבי מביאלא מאריך בתפלותיו בהשתפכות הנפש, את תפילת השחר היה מתחיל מדי יום בהשכמת הבוקר, ומסיים בשעה מאוחרת לקראת צהריים. והשקיע עמל ויגיעה רבה בעבודת תפלותיו בשאונות ארי, ובכוונות רבות בכל הזכרת השם ב"ה, ומולך בעבודת תפילתו בדרכי זקנו היהודי הקדוש מפשיסחא ז"ע, שכידוע היתה תפילתו נגבדה עצומה ובמסירות נפש. באחד הימים נצרך רבי ישראל סופר זצ"ל לשאול בעצתו של הרבי, כדרכם של חסידים בכל דבר וענין להתיעץ ולשאול, כד"א (ש"א א ט, ו) 'הנה נא איש אלקים בעיר הזאת, והאיש נכבד, כל אשר ידבר בוא יבוא, עתה נלכה בשם אולי יגיד לנו את דברנו אשר הלכנו עליה', ע"ש.

עינינו התוכחה הקשה (דברים כז, טו): "והיו חיך תלואים לך מגד, ופחדת לילה ויומם ולא תאמין בחיך" רח"ל! כיצד ניתן כך לעסוק בתורה?

התחיך הרבי הקדוש לעומתו, ובענוות חן גילה את הסוד למקורבו: יש לי ידיד טוב נאמן, שלא עלינו ולא עליכם שייכל כאן במלחמה הקשה הרבה מילדיו, ובצערו הגדול ביקשני מאוד אם אוכל לכל הפחות ללמוד כמה מסכתות לעילוי נשמתם! - אינני מסוגל להשיב פניו ריקם בהיותו ידיד אהוב צמוד ללב, מוכרח אני למלאות את בקשתו, ולהשלים את חוק לימודי!

סקרנות התלמיד המקורב גדלה, והוא שאל את הרבי: ומי הוא ידיד קרוב זה שהרבי נטל על עצמו את כל זאת למען ילדיו?

פתח הרבי פיו בחכמה וענה: הלא זהו האמור בו (משלי כג, י): "דעך ודע אבן אל תעזוב!" "זה דודי וזה רעי!" (שיר השירים ה טז), כמה בנים טובים חביבים למקום נפלו חללים לפנינו כאן, הלא שכינתא קדישתא מגוללת בעפר קרנה ובוכה ומייללת עליהם כדשענו בסנהדרין (מו:). "אמר רבי מאיר, בשעה שאדם מצטער שכינה מה לשון אומרת, קלני מראשי, קלני מזרועי! אם כן המקום מצטער על דמן של רשעים שנשפך, קל וחומר על דמן של צדיקים".

במצב בזה שהשכינה הקדושה אחותי רעייתי, סובלת כל כך צער וייסורים בשפך דם בניה עלינו להרבות בתורה לעילוי נשמתם: כדי 'לעשות נחת רוח לבורא יתברך שמו'. להביא מעט שמחה לפני המקום ב"ה בימים כואבים כאלו, כשרבים חללים נופלים וצריכים להשלים את חוק התורה החסר בעולם! - שכן תורה כזו הנלמדת ביגיעה ומסירות

נפש היא אשר יטיב בעיני ד'! - להעלות קורת רוח למעלה, שבתוך כל הקרבנות הרבים העולים על מזבח קידוש ה' בימים טרופים אלו, יעלו גם התורה והעבודה שבתוככי התופת "אשה ריה ניהוח לה - נחת רוח לפני!"

בהמשך המלחמה שחה גם הרבי עצמו את כוס התרעלה עד תומה, בעלותו בסערה על קידוש ה', יחד עם רוב בניו ורוב מנין של בנים ונכדים וחסידים רבים שעלו ביקוד אש קודש, ארץ אל תכסי דמם! - זכות כל אותם קרבנות עלות תמימות עומדת בוודאי לקיום ישראל בגשמיות וברוחניות ולהחיש את גאולתו ופדות נפשנו, אמן.

- > < -

סיפר לי איש נאמן, שבילדותו עמד פעם במדרכה והמתין כדי לחצות את הכביש, והנה הגיע על ידו כ"ק אבי מורי זצוק"ל אשר נצרך גם הוא לעבור את אותו כביש. וכראותו את העלם הצעיר והזך ממתין גם הוא למעבה, פנה אליו ואמר לו: הנה שנינו רוצים כעת לחצות את הכביש, גם כשעוברים את הכביש בזהירות הלא מקיימים בכך מצוות 'ונשמרתם מאוד לנפשותיכם' (דברים ז, טו). הבה נא נחצה יחדיו, נעבור את הכביש בזהירות ונחשוב בלבנו לעשות רצון ה', ולקיים מצוותו שציונו להישמר בדרך! וכך עברו השניים יחדיו בלב אחד לאיבהם שבשמים ונמצא הכביש בעבורם 'חפצא דמצוה', לעשות רצון קונם וחפץ צורם! סיים אותו יהודי, ואמר לי: מאז טיב מעשה קטן זה כבר הלפו עברו עשרות בשנים, ובכל פעם שאני נצרך לחצות כביש חושב אני לעצמי, שהנה הולך אני כאן לעשות 'רצון השם'! תדיר היה אמר"ר הגה"צ זצ"ל מעורר לחשוב ולזכור תמיד, שאנו עושים 'רצון ה''. וכשהיו באים לפניו ילדים ובחורים

קו ההזמנות לכל ספרי 'מכון טיב'

מחגה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

0733-22-76-09 מחקשרים • מזמינים • מקבלים ללא עלות דמי משלוח

יר"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' | רה' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך נוצמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגוויך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענונינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לרפוס) בקובץ ההדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173